

HOE MADELIEF DE MUSICAL REDDE

ELISA VAN SPRONSEN

zwijssen

Sluit aan bij school

Wie is wie?

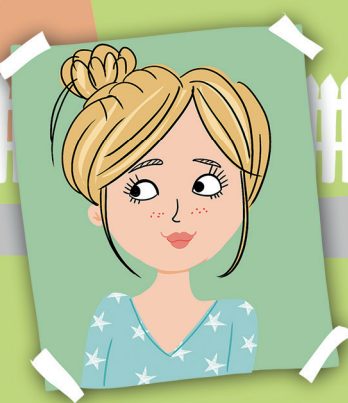
8

Hoi, ik ben **Madelief**.
Ik ben twaalf jaar en ik zit in groep 8 van de Kakelbontschool.
De afscheidsmusical komt er bijna aan en daar heb ik ontzettend veel zin in! Ik ben namelijk dol op het verzinnen van toneelstukjes. Dat deed ik heel vaak samen met mijn beste vriendin, Gwen, alleen is zij jammer genoeg net verhuisd. 😞
Het leukst vind ik het om de verhalen te verzinnen. Later wil ik schrijfster worden. Maar dat weet verder niemand, hoor. Behalve Gwen. Ik mis haar echt verschrikkelijk.

Dag! Ik ben **Jonathan** en je ziet mij bijna altijd met een muziekinstrument. Het allerliefst speel ik saxofoon. Ook mijn ouders en broertjes spelen verschillende instrumenten, en soms treden we samen op. Op een festival bijvoorbeeld. En o ja, ik ben net verhuisd. Eerst woonde ik in Amsterdam, en nu dus in het witte huis naast Madelief.

Hé, ik heet **Stella!** Ik zit ook op de Kakelbontschool, gezellig bij Madelief en Jonathan in de klas. En bij meester Sebastiaan natuurlijk. Als je mij een potlood geeft, ga ik meteen tekenen. Ook maak ik vaak zelf dingetjes. Zoals laatst, toen heb ik zelf een rokje genaaid. Dat was best goed gelukt! Als ik later groot ben (achttien of zo), wil ik in een grote stad gaan wonen. Misschien wel in New York. Want ons dorpje is best mooi, maar ook een beetje saai.

Als je beste vriendin verhuist

Met een plof laat Madelief zich op de trampoline vallen. Ze gaat op haar rug liggen met haar handen achter haar hoofd. Overal in de tuin is het lente. De bomen zitten vol roze bloesemblaadjes en de vogels fluiten vrolijk. Al dagen is het zo lekker warm dat je gewoon in een T-shirtje naar school kunt.

Toch voelt Madelief zich hartstikke verdrietig. Vanmorgen is haar beste vriendin Gwen verhuisd. Vlak voordat de school begon. Madelief kon haar nog net uitzwaaien.

Behalve Madeliefs beste vriendin was Gwen ook haar buumeisje. Ze woonde in het witte huis met de rozen, aan de andere kant van de heg. Elke dag liepen de meisjes samen naar school, al vanaf de kleuterklas. Maar vandaag liep Madelief in haar eentje. Of eigenlijk sjokte ze. En nu de school uit is, mist ze haar beste vriendin nóg meer.

Er is geen Gwen meer met wie ze gekke kunstjes op de trampoline kan doen. Zoals heel hard roepen op wie je verliefd bent en ondertussen een salto maken. Of wat ook altijd grappig was: heel hoog springen, elkaar boos aankijken en dat je dan absoluut niet mocht lachen. Want dan was je af.

Madelief grinnikt even als ze daaraan terugdenkt. Al klinkt het flauw, het bleef leuk. Vaak kregen ze zelfs de slappe lach. Het fijnste was misschien nog wel het kletsen. Dat konden ze echt uren doen, op die trampoline. Over wat ze later wilden worden (Gwen: zangeres, Madelief: schrijfster) en hoe spannend ze het vonden om na de zomervakantie samen naar de middelbare school te gaan. De trampoline was de perfecte plek daarvoor. Hier werden ze niet gestoord door lastige broertjes of bemoeizuchtige ouders. In de winter haalden ze gewoon wat dekens uit de schuur. En in de zomervakantie hebben ze zelfs een keer op de trampoline geslapen.

Madelief zucht diep. In haar eentje is de trampoline helemaal niet leuk meer. Ze laat zich eraf glijden en sloft naar binnen. 'Hoe was het op school?' vraagt mama. Ze schenkt een kopje thee in en houdt de koekjestrommel onder Madeliefs neus. Madelief duwt hem meteen weer weg. Koekjes? Daar heeft ze dus echt geen zin in.

'Stom,' antwoordt ze.

Mama aait over haar schouder en kijkt Madelief lief aan. 'Ik begrijp dat je verdrietig bent. Kun je niet een keer met één van de andere meiden afspreken? Dat meisje met die sproetjes, dat zo goed kan tekenen, dat lijkt me zo'n grappig, bijdehand type. Heet ze niet Stella? Of anders met Aisha. Ik sprak laatst haar moeder, en ...'

Mama ratelt verder. Ze noemt ongeveer alle meisjes uit het hele dorp op, maar Madelief luistert niet. Mama snapt het toch niet. Die meisjes zijn misschien best aardig, maar lang

niet zo leuk als Gwen. Dat weet ze zeker. Bovendien gaat ze echt niet zomaar vragen of ze een keer willen afspreken. Stel je voor dat ze nee zeggen.

Madelief staart naar de damp boven haar theemok. ‘Mam,’ zegt ze zacht, ‘kunnen wij niet ook gewoon naar Terschelling verhuizen?’

Mama begint te lachen.

‘Het schijnt daar echt heel mooi te zijn,’ zegt Madelief. ‘Met strand en bos en zo.’

‘Ik weet het, schat. Maar ik blijf toch liever hier. Dit huis is zo fijn, het dorp is knus, mijn werk is in de buurt en ...’ Ineens stopt mama midden in haar zin. Ze kijkt Madelief geheimzinnig aan. ‘Ik weet misschien wel hoe we je kunnen opvrolijken. Papa komt straks wat eerder thuis van zijn werk. We hebben jou en Boris iets leuks te vertellen.’

‘Wat dan?’

‘Dat is een verrassing!’

‘Oké,’ zegt Madelief. Stiekem is ze wel een beetje nieuwsgierig. Ze voelt zich een tikkeltje vrolijker. Een tikkeltje is niet veel, maar het is in ieder geval iets. Ze schuift haar stoel naar achteren. ‘Mam, ik ga naar boven. Topo leren en Gwen een mailtje sturen.’

‘Prima, lieverd. Ik ben blij dat je weer een klein beetje lacht. Doe je haar heel veel groetjes?’

‘Yep!’ roept Madelief, en ze rent de trap op naar boven.

‘Een rondreis door Zuidoost-Azië?’ Madelief verslikt zich bijna in haar groentesoep. Het is avond, en zojuist hebben papa en mama verteld wat de ‘verrassing’ is.

Papa pakt mama’s hand vast en kijkt haar met glinsterende ogen aan. Alsof hij weer helemaal opnieuw verliefd op haar is. ‘Ja, jongens,’ zegt hij. ‘We hebben er heel wat jaartjes voor gespaard. Maar het is gelukt. Vanavond ga ik de tickets boeken. Naar Bangkok. Ik geloof het zelf bijna niet. Zes weken op reis, met deze lieve schatten. Hier dromen we al tien jaar van.’

Mama knikt en kijkt ongeveer net zo verliefd terug.

Boris begint meteen door de keuken te dansen. ‘Dit is echt zó te gek gaaf!’ roept hij. ‘Gaan we dan met het vliegtuig? En ik wil zeker snorkelen. Of duiken. Nog cooler. Misschien zien we wel haaien! En heb je daar ook niet van die gouden boeddha’s?’ Papa en mama lachen. ‘Jazeker.’

Madelief roert expres heel wild in haar soep.

‘Wat is er, Madelief?’ vraagt mama. ‘Vind je het geen leuke verrassing?’

Madelief haalt haar schouders op. ‘Kunnen we niet gewoon naar Terschelling gaan? Dat lijkt me eerlijk gezegd honderd keer leuker.’

Plotseling is het doodstil in de keuken. Iedereen kijkt naar Madelief. Ze vinden vast dat ze de verrassing verpest. Papa, mama en Boris hebben natuurlijk ontzettend veel zin in deze wereldreis. Zij zijn alle drie heel avontuurlijk aangelegd. Nou, zijzelf toevallig niet. Zij wil gewoon naar Gwen toe. Dat is toch niet zo raar?

Madelief schuift haar bord soep aan de kant. Kwaad draait ze zich om. Ze rent naar boven en doet haar kamerdeur op slot. Papa, mama, Boris ... Het lijkt wel alsof niemand haar echt begrijpt. Ze klapt haar laptop open. Geen berichtje van Gwen. Zou ze haar nu al vergeten zijn?

De jongen met de saxofoon

‘Hoi,’ hoort Madelief ineens een jongensstem zeggen. Het is donderdag, kwart over acht, en ze is net op weg naar school. Het miezert.

Dit weer past prima bij mijn stemming, denkt ze sip.

‘Zit jij ook op de Kakelbontschool?’

Madelief loopt vlug verder. ‘Wat denk je zelf?’ antwoordt ze zonder de jongen aan te kijken. ‘Die kant loop ik toch op?’

‘Ik ben net verhuisd,’ praat de jongen rustig verder. Hij wijst naar het witte huis met de rozen. ‘Volgens mij ben ik jouw nieuwe buurjongen. Ik zag je laatst op de trampoline liggen.’

‘Kan wel.’

Maar dan schrikt Madelief op. Alsof ze nu pas écht wakker wordt en een enorme bak met ijsklontjes over zich heen gekieperd krijgt.

‘Woon jij in het huis van Gwen?’ roept ze geschrokken uit.

Nu ziet ze de jongen pas goed. Hij heeft warrig donkerblond haar, donkere ogen en een vrolijke lach. Hij kijkt totaal niet alsof hij het spannend vindt om naar een nieuwe school te gaan. En dat is nog niet eens het allergekste ... Op zijn rug

draagt hij geen schooltas, maar een koffer. Wat zou daar in zitten? Een muziekinstrument of zo?

‘Nou, eigenlijk is het dus nu óns huis,’ zegt de jongen.

‘Mijn beste vriendin woonde daar,’ legt Madelief met tegenzin uit. ‘En wat heb je trouwens op je rug? Ben je nog steeds aan het verhuizen of zo?’

Het was niet als grapje bedoeld, maar de jongen schiet in de lach. ‘Ik heet Jonathan.’ Hij blijft even stilstaan en geeft Madelief een hand.

‘Madelief,’ zegt ze.

‘Mooie bloem. En een mooie naam,’ zegt Jonathan. Hij kijkt erbij alsof hij het echt meent. ‘En ik heb een saxofoon op mijn rug.’

Madelief vindt het raar dat hij meteen op de eerste dag een saxofoon meeneemt naar school. Toch zegt ze daar niets over. Dat klinkt weer zo onaardig.

‘O, cool,’ zegt ze daarom maar.

‘Mis je Gwen erg?’ vraagt Jonathan.

Madelief knikt vlug. Ze voelt een brok in haar keel. Gelukkig kan ze hem snel wegslikken.

‘Ik mis mijn oude vrienden uit Amsterdam ook,’ zegt Jonathan. ‘Daarom heb ik mijn saxofoon mee. Met een instrument op mijn rug voel ik me nooit alleen.’

Wauw, dat klinkt filosofisch, vindt Madelief.

‘Heb je nog meer instrumenten?’ vraagt ze.

Jonathans ogen glimmen en hij begint ongeveer alle instrumenten van de hele wereld op te noemen.

Madelief en Gwen zijn al acht jaar beste vriendinnen. Madelief is een beetje verlegen, maar samen met Gwen durft ze alles. Ze houden allebei van zingen, dansen en acteren en hebben ontzettend veel zin in de eindmusical.

Maar dan gaat Gwen verhuizen ... en verzint meester Sebastiaan ook nog eens een supersuffe voorstelling. Nu is de ramp pas echt compleet! Madelief moet de musical redden. Maar hoe?

Sluit aan bij leesmethode

estafette

NUR 283

ISBN 978-90-487-3572-3

9 789048 735723

school, theater

zwijsen.nl

Zwijsen, dé leesspecialist sinds 1846